

1. Noi pe Ti-ne Doam-ne Te mă-rim, Că Tu a -

i - cea pe pă - mânt, Ți - e ne'ai a - les

po - por să'Ți fim; Pen-tru Nu - me - le Tău cel

Sfânt. Tu mai mulți oa-meni ai a - du - nat

Și din pă - ca - te i'ai scă - pat. Și'ai fă - cut o a -

2. O! Doamne Tu din limbi mai multe,
 Ai făcut o adunare,
 Cari pe Tini să Te laude Sfinte
 Vestind mila Ta cea mare,
 Și Tu prin prea scump sângele Tău
 Pe cari cred în Cuvântul Tău,
 În slobozenie îi pui!
 Și Tu în casa Ta îi aduni.

3. Temeiul casei-i adevărul:
 Și-ntărirea Cuvântului!
 Dar lumina vieții-i Duhul,
 Cari conduce poporul Lui,
 Membrele stau în iubirea Ta,
 Crezând că-s vii în casa Ta.
 Doamne Tu toate le-ai format,
 Și prin nădejde ne-ai mângâiat.

4. Dar membrele toate se iubesc
 Că în iubire sunt legați!
 Și în Mântuitorul trăiesc
 De El nicicând nu-s depărtați!
 A se smeri sunt toți învoiți,
 Și după pace sunt doriți.
 Și nu se tem de-a pătimi,
 Că Domnului vor a viețui.

5. Ei crucea Domnului o poartă,
 Și-o țin mică greutate,
 Lenevirea o îndepartă,
 În smerenie-s în toate.
 Deși când când greu îi apasă
 Atunci ei se-ncredințează.
 De Domnu și-aduc aminte.
 Și iar duc crucea înainte.

6. Așa străbat ei pe calea lor,
 Cu toți merg bucurându-se,
 Că Domnul le stă în ajutor
 Ei către cer silindu-se.
 De trebuie mult a lăcrima,
 Cuvântul Lui i-ar mângâia.
 Oricât crucea de-i apasă,
 Mai mult raiul îi desfătează.